

POUTNÍK

ROČNÍK XXIV
ČERVENEC 2020

I když se pyšná
nevěra kol rozmáhá
a peklo seje
koukol nových zmatků,

nebudem dbáti
odvěkého vraha,
nedáme bráti
věčných sobě statků.

Zůstanem věrni
Církvi milované!
Dědictví otců
zachovej nám, Pane!

СВЯТЫЙ МЕТОДИЙ - СВЯТЫЙ ЦЫРІЛ

СВЯТЫЙ МЕТОДИЙ

СВЯТЫЙ ЦЫРІЛ

СВЯТЫЙ МЕТОДИЙ

СВЯТЫЙ ЦЫРІЛ

CÍRKEVNÍ A OBČANSKÝ KALENDÁŘ – ČERVENEC

1. st	sv. Theobald (Děpold)		Jaroslava
2. čt	sv. Ota		Patricie
3. pá	sv. Tomáš	svátek	Radomír
4. so	sv. Prokop		Prokop
5. ne	svatí Cyril a Metoděj	slavnost	Cyryl Metoděj
6. po	sv. Marie Gorettiová		M. Jan Hus
7. út	sv. Wilibald		Bohuslava
8. st	sv. Kilián		Nora
9. čt	sv. Veronika Giulianiová, sv. Augustin Rong a druhové		Drahoslava
10. pá	sv. Amálie (Libuše)		Libuše, Amálie
11. so	sv. Benedikt, patron Evropy	svátek	Olga
12. ne	sv. Jan Qualbert	13. v mezidobí	Bořek
13. po	sv. Jindřich		Markéta
14. út	sv. Kamil de Lellis, blahosl. Hroznata		Karolína
15. st	sv. Bonaventura		Jindřich
16. čt	Panna Maria Karmelská, patronka kaple Petrovice-Hůra		Luboš
17. pá	blah. Česlav, sv. Hyacint		Martina
18. so	sv. Emilián		Drahomíra
19. ne	sv. Makrina	14. v mezidobí	Čeněk
20. po	sv. Eliáš; posvěcení kaple Panny Marie	v Hůře	Ilja
21. út	sv. Vavřinec z Brindisi		Vítězslav
22. st	sv. Marie Magdalena	svátek	Magdaléna
23. čt	sv. Brigita	svátek	Libor
24. pá	sv. Kristina		Kristýna
25. so	sv. apoštol Jakub	svátek	Jakub
26. ne	svatí Jáchym a Anna	17. v mezidobí	Anna
27. po	sv. Gorazd a druhové		Věroslav
28. út	svatí Nazarius a Celsus		Viktor
29. st	sv. Marta		Marta
30. čt	sv. Petr Chryzolog		Bořivoj
31. pá	sv. Ignác z Loyloy		Ignác

titulní obrázek: pravoslavná ikona; zdroj: internet

text písně 828: úprava podle starších vydání Českého kancionálu

POUTNÍKOVÉ POSELSTVÍ:**KDE JSOU DNES PROROCI?**

Ve vyspělých zemích kráčí křesťanství ve stříbrných pantoflích. Jeho moderní „proroci“ žárlivě podporují moderní názory jenom proto, že jsou moderní. Naši „proroci“ váhají postavit se na stranu pravdy ze strachu, že budou mít nepřátele. Napínají plachtu na každou vlnu popularity a neodvážejí se říct ani slovo proti vládnoucím předsudkům nebo omylům. Dnes trpíme především na průměrnost a chybí nám pravá velikost. Velikost je vlastností srdce, mysli a duše, kterou člověk neovládá natolik náporu moře, ale spíše náporu svých vášní. Velikost je v jemném smyslu pro spravedlnost, právo a dobrotu. Svět dnes nejvíce potřebuje někoho, kdo pochopí, že největším vítězstvím je vítězství nad sebou, kdo si uvědomí, že skutečnou hodnotu nedosáhne činností, ale tichem. Někoho, kdo bude nejdříve hledat Boží království a jeho spravedlnost. Někoho, kdo nesestoupí z kříže, aby dělal kompromisy se světem, ale bude trpět, aby přemohl svět. Prostě to, co potřebujeme, jsou svatí, protože svatí jsou doopravdy velké duše.

Předpokládejme, že bychom teď v Evropě našli dvanáct světců. Předpokládejme, že nikdo z nich neabsolvoval univerzitní studia, ale všechno jejich poznání pochází z modlitby. Nejsou bohatí, ale chudí jako svatý František z Assisi, že všichni mají krásu v duši a ne na tváři, jako svatý Vincenc z Pauly, že nikdo z nich není praktický z pohledu světa, ale všichni jsou nepraktičtí v tom smyslu, že jenom čtvrtinu svého denního času věnují činnosti a zbytek modlitbě. Myslíme si, že tito lidé, kterým v srdcích hoří zápal pro Krista, zpřetrhají upletenou pavučinu naší důmyslnosti, ohromují naši zvykovou morálku upřímností, narážejí svými výzvami na široký štít pokrytectví světa, nevěnují pozornost sloganům a v každé vhodné chvíli opakují, že jenom když se připodobníme Kristovu utrpení, budeme podobní i slávě jeho vzkříšeného těla.

Co by se stalo, kdyby takto vyšli do světa? Řev a proklínání. Nikomu by se nelíbilo, protože nepatří do žádné strany, všechny strany by byly proti nim. Bohatí by se jim vysmívali, vzdělání by je ignorovali, moderní farizejové by se je snažili dostat do pasti a označovali by je za politicky nebezpečné. Nadávali by jim do bláznů, šílenců a fanatiků. Dostalo by se jim víc kamenů než květů. Těchto dvanáct, tito velcí lidé by však vzbudili větší duchovnost v Evropě, než všechny humanitární organizace dohromady, které mají desítky tisíc členů. Více srdcí a duší by pozvedli k Boží lásce, za jeden den by odstranili více zla než tisíce jiných lidí za celý život jednoduše proto, že jsou velcí velikostí Krista.

Kéž bychom to pochopili a zatoužili po opravdové svatosti.

P. Lubor

ZPRÁVY Z Vatikánské kuchyně

Mons. Lubomír Welnitz jmenován papežským ceremoniářem (15. 6., Vatikán)

Mezi papežské ceremoniáře byl jmenován již druhý slovenský kněz: mons. Lubomír Welnitz z Kněžského sdružení Díla Ježíše Nejvyššího kněze. Připomeňme, že toto sdružení má počátek v nadaci zřízené roku 1968 mons. Hnilicou na přání papež Pavla VI. pro podporu zemí východního bloku.

Falešné emaily odesílané jménem katolických institucí (8. 6., Austrálie)

Australská biskupská konference oznámila, že se vyskytlo množství falešných emailů s urážlivým a pomlouvačným obsahem, které byly odeslány ze zdánlivě pravých adres farností, diecézí a katolických institucí. Mluvílo se v nich mj. o kardinálu Pellovi, nedávno zproštěném žaloby ze sexuálního zneužívání.

Přibližuje nás cesta ke Kristu a vzájemné přátelství (5. 6., Vatikán)

V Papežské radě pro jednotu křesťanů působí P. Jaromír Zádrapa, kterého mnozí znají jako dlouholetého ředitele poutního domu Velehrad v Římě. Rada dnes slaví 60. výročí svého vzniku.

Občas je nutné revidovat, zda jdeme správným směrem (5. 6., Vatikán)

5. 6. 1960 ustanovil papež Jan XXIII. Sekretariát pro podporu jednoty křesťanů, který se posléze v roce 1988 stal Papežskou radou. Ekumenický kontext byl před šedesáti lety zcela odlišný. Podle kardinála Kurta Kocha je dnes zapotřebí především společně definovat cíl ekumenického snažení.

Česko-rakouská mše na hraničním stole (4. 6., Praha/Viedeň)

Neobyčejným znamením jednoty ve víře byla bohoslužba, kterou na svatodušní pondělí sloužil farář pražské německojazyčné farnosti P. Martin Leitgöb přímo na kamenném „Hraničním stole“, jímž prochází česko-rakouská hranice v obcích Hranice – Mitterretzbach.

Prezident USA v kostele sv. Jana Pavla II. (4. 6., Washington)

„Mezinárodní náboženská svoboda je široce podporována a ochraňována oběma stranami politického spektra,“ komentoval rektor washingtonské svatyně sv. Jana Pavla II. návštěvu prezidenta Trumpa a jeho manželky Melanie.

Nesmíme tolerovat rasismus, násilí však je sebezraňující (3. 6., Vatikán/USA)

Nesmíme tolerovat ani zavírat oči nad jakýmkoli druhem rasismu a exkluze, násilí posledních nocí je však autodestruktivní. Nic se jím nezíská a mnoho ztrácí, řekl dnes František. „S velkými obavami sleduji bolestné sociální nepokoje, k nimž v těchto dnech dochází ve vaší zemi.“

Jubileum povolání sv. Antonína z Padovy (3. 6., Vatikán)

„Spatřujeme Pána v každé lidské tváři“, přeje papež minoritům i ctitelům sv. Antonína, Učitele církve, rozptýleným po všech zemích. „Zakoušejte tentýž svatý neklid, který tohoto světce přivedl na cesty světa, aby skutky i slovem dosvědčoval Boží lásku.“

Půl století od obnovení stavu zasvěcených panen v církvi (29. 5., Vatikán)

„Ordo virginum“, stav zasvěcených panen, existoval již v prvních křesťanských obcích. Postupem času však upadl v zapomnění. Nový rozkvět zaznamenal zásluhou papeže Pavla VI., který potvrdil nový obřad zasvěcení panen. V současné době jich je kolem pěti tisíc ve všech kontinentech; v ČR 40 s vlastním webem.

Důstojnost všech lidí od početí do přirozené smrti (28. 5., Velká Británie)

Papež František se obrátil k biskupům Spojeného království v poselství u příležitosti Dne pro život. Žádá je o modlitbu za všechny lidi, kteří podporují hodnotu a důstojnost každého lidského života, a vyslovuje přání, aby současná situace ve zdravotnictví vyústila v prosazení takové kultury života, která by dbala na obhajobu všech Božích dětí, počínaje těmi nejzranitelnějšími.

Připravujeme postpandemickou budoucnost, řekl papež (28. 5., Vatikán)

První žena afrického (konkrétně kapverdského) původu, argentinská velvyslankyně Maria Fernanda Silva předala Svatému otci a rodákovi pověřovací listiny ve chvíli, kdy jejich vlasti opětovně hrozí insolvence.

Papež uznal mučednictví českého řeholníka, P. Jana Zavřela (27. 5., Vatikán.)

Malé sestry Ježíšovy v České republice se mohou těšit na svatořečení svého zakladatele, bl. Karla Foucaulda. Mezi blahoslavené církve zapíše i novicmistra opatství Casamari českého původu, P. Jana Zavřela.

Generální sekretář děkuje papeži za podporu (26. 5., Vatikán/New York)

António Guterres poděkoval papeži za podporu svého apelu na všeobecný klid zbraní v době pandemie, který podpořilo 115 zemí; 16 ozbrojených skupin výzvu vyslyšelo.

Agendy OSN využívají pandemii k propagaci potrátů (23. 5., New York)

Nejen zajištění potravinové bezpečnosti, základní lékařské péče či odpovídajících sanitárních podmínek, ale také podporu potrátů považují agendy OSN za klíčová opatření schválená v rámci humanitárního balíčku pro boj s koronavirem.

Misie je nezaslouženým darem Ducha (21. 5., Vatikán)

Petrův nástupce se obrátil obsáhlým poselstvím ke členům Papežských misijních děl, kteří se měli setkat v Římě na výročním plenárním zasedání, zrušeném kvůli pandemii. Varuje v něm před reklamní oslavou vlastních iniciativ, protože v misii se má zrcadlit bezplatnost obdrženého daru a nikoli výsledek strategie.

Kardinál Sarah: Virus navrácí církve k počátkům (21. 5., Vatikán)

Příliš často chtěla církve dokazovat, že je „z tohoto světa“ a věnovala se všeobecně schvalovaným věcem spíše než apoštolátu, říká guinejský kardinál Robert Sarah, stojící v čele Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. „Strach ze smrti, který se stal v těchto dnech jediným vodítkem sekulární společnosti, vede k zániku lidskosti. A hlas církve, jenž má být hlasem naděje přesahujícím světskou dimenzi, před tímto sebedestruktivním pragmatismem příliš snadno kapituluje.“

ze zpráv Radia Vaticana pro Poutník vybral -zj-

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

Výňatek z encykliky papeže Jana XXIII. MATER ET MAGISTRA (1961)

Matkou a Učitelkou všech národů je katolická Církev. Je ustavena Kristem, aby všechny dovedla k plnosti vyššího života a spásy. Církev, která je sloupem a oporou pravdy, pověřil její zakladatel dvojím úkolem: má mu darovat syny a dcery; učit je a vést. Přitom se má s mateřskou péčí ujímat života jednotlivců i celých národů. Velikost a vznešenost tohoto života měla vždy v úctě, bděla nad ním a ochraňovala ho.

Křesťanství spojuje zemi s nebem, protože chápe člověka v jeho celistvosti, jako tělo a duši, rozum a vůli. Povznáší jeho mysl od proměnných skutečností tohoto pozemského života do oblastí života věčného, kde jednou dosáhne nepomíjící blaženosti a pokoje.

Jakkoli je posláním Církve především přivádět duše ke svatosti, přesto se stará i o každodenní potřeby lidí. Stará se též o blahobyt a prospěch lidí v nejrůznějších kulturních oblastech. Tím uskutečňuje pověření Ježíše Krista, který má na mysli především věčnou spásu člověka, když říká: *Já jsem cesta, pravda a život a Já jsem světlo světa*. Když však při pohledu na hladovějící zástupy s pohnutím volá: *Je mi líto zástupu*, ukazuje tím, že mu záleží i na pozemských potřebách lidu. Tuto svou péči dokázal božský Spasitel, když vícekrát zázračně rozmnožil chléb, aby utišil hlad zástupů.

Tímto chlebem, daným za pokrm těla, zároveň naznačil onen nebeský pokrm duší, který chtěl lidstvu darovat. Je proto pochopitelné, že Církev, navazující na Kristovo učení a plnící příkaz Kristův, již po dva tisíce let udržuje tento plamen lásky živý. Činí to jak svou naukou, tak i nesčetnými příklady svého konání. Tato láska harmonicky spojuje příkaz vzájemně se milovat a jeho naplnění. Zahrnuje v sobě i dvojí úkol Církve dávat: dar sociální nauky a dar sociální činnosti.

Hořká bolest Nám svírá srdce při pohledu na smutný jev, že v některých zemích je krajní nouze většiny obyvatelstva v křiklavém protikladu k neúměrnému bohatství a přepychu malé hrstky boháčů; v jiných zemích jsou zase lidé nuceni k nadměrným obětem a odříkáním, aby bylo v krátké době rozmnoženo národní bohatství v míře, která není dosažitelná bez porušení spravedlnosti a lidskosti. V jiných státech se zase vyplývá velká část národohospodářského výnosu na zvětšení špatně chápané národní prestiže.

Naše doba je postižena těžkými omyly a trpí velkými nepořádky. Avšak právě v této době se otvírají aktivním křesťanům nesmírné možnosti apoštolského působení, které nás opravňují k velkým nadějím.

pro Poutník upravil -zj-

OHLÉDNUTÍ ZA KORONAVIREM

PHDR. BC. PETR NOVÁK, PH.D. – PSYCHOLOG

Situace posledních týdnů, kdy se celý svět chvěl úzkostnými obavami z pandemie koronaviru, odhalila i mnohé nemoci, před kterými si dnešní křesťanská obec dlouhodobě zakrývá nikoli nos a ústa, nýbrž oči. Ochromeni strachem, sytícím se z našeho sobectví a materialismu, jsme zapomněli na věčné hodnoty, které nám dává náš Pán a Spasitel.

V souladu s názorem známého filosofa P. Tomáše Halíka o tom, že padla hranice mezi „věřícími“ a „nevěřícími“, jsme se sami zařadili po bok filatelistů, kaktusářů a divadelních ochotníků (jejichž jistě bohubílé aktivity slouží k potěše mnoha lidí), kteří poslušně a bez reptání zrušili své burzy, výstavy či představení. Vždyť bychom mohli těmi svými tmářskými kejklemi někoho ohrozit! Mnoho křesťanů zarazila ochota církevních představitelů nechat upustit od nejdůležitější a nezastupitelné úlohy církve – slavit Večeři Páně, Mši svatou, Eucharistickou oběť. A to vše ještě v období nejdůležitějšího svátku církevního liturgického kalendáře. Toto bolestné zklamání snad nemohlo být větší, když jsme se jako laici a „řadovi“ křesťané museli z médií dozvědět, že otevření kostelů bude předcházet i „vedlejší“ otevírání hobbymarketů. Nespletla si naše vláda, obdobně jako Marie Magdalská, Ježíše se zahradníkem (Jan 20,15)? Nikoli, ani omyl a (možná bohužel) ani zlý úmysl; nevzpomněl si na nás z členů vlády vůbec nikdo, ministra kultury nevyjímaje. Náš morální apel už nikdo neslyší, náš hlas už nikoho nezajímá a nikdo nás nebere příliš vážně. Nejsme soupeřem ani hrozbou pro komunisty, (pseudo)liberály, hnutí LGBT, genderové aktivisty, propotrátovou lobby ani žádné jiné nepřátele tradičních křesťanských hodnot.

Současná církev se v honbě za popularitou, postmoderní světskou slávou a ve snaze zabránit odlivu „věřících“ duchovně vyprazdňuje. Pokud nějakého člověka „z venku“ přeci jen přiláká, nenabízí „uvnitř“ častokrát žádné další jedinečné proprium. Je to právě ta drahocenná dvoutisíciletá tradice, konzervativní hodnoty a naděje na věčný život, který není totožný s tím, který nyní prožíváme, co bychom měli většinové společnosti nabízet! Kde jsme byli my křesťané s našimi požadavky po živém společenství v Kristu? V rámci přizpůsobování se tomuto věku, před kterým tak důrazně varuje svatý apoštol Pavel (Řím 12,2), mnohokrát přespříliš přeceňujeme inkarnační moment „Ježíše v dějinách“ a nezfídka zoufale podceňujeme moment eschatologický „Ježíše nad dějinami“ – Spasitele a Pána dějin, který má v plné slávě teprve přijít a na něhož tak toužebně a netrpělivě čekáme. Nestali jsme se jen jakousi světskou sociálně-kulturní institucí? Není jednou z nejdůležitějších funkcí „polní nemocnice“, ke které papež František přirovnal naši církev, také ta diagnostická? Neměli bychom to být my křesťané, kdo zjevně nemocné společnosti poskytneme pravou léčbu formou uzdravujících svátostí a ničím nenakažené nauky?

převzato: RC Monitor; pro Poutník upravil -zj-

SNAŽME SE ZAMYSLET 15

Na Božích hodinách byl svátek svatých Perpetuy a Felicity, mučednic, rok 1914, když se vhrnula do nového kostela otce Smitha lady Ippecacuanhová, aby se podívala, jak stavba pokračuje. Měla na sobě tvídové šaty, na nohou okované golfové botky a na oku monokl jako pětikorunu; tak se hnala cvakajíc podkůvkami až dopředu před hlavní oltář a klekla si do první lavice s dobře vychovanou arogancí, neboť ačkoli byla kdysi sufražetkou a zapálila knihkupecký krám v Kincairnsu, nebyla přece bez náboženství a věřila, že Bůh je přítomen na mnoha místech ve světě, dokonce i v římskokatolických kostelích. Když tam tak klečela, napadlo jí, že vůně kadidla je dokonce velmi příjemná, a že je to mnohem příjemnější dezinfikum než třeba karbolová voda.

Kostelník, který měl teď plné ruce práce s hlídáním a uklízením kostela, právě postavil čerstvé květiny na oltář Panny Marie a uviděl ji tam klečet. Protože ji pro ten monokl omylem pokládal za muže, přistoupil k ní zezadu a poklepal jí na rameno. „Sundejte klobouk v domě Božím,“ poručil jí.“ Lady Ippecacuanhová obrátila k němu prudce mrazivou tvář s červenými vlasy. „Copak nevidíte, že jsem žena (*women, pozn. -zj-*)?“ zeptala se. „Mormon nebo nemormon,“ stál na svém nahluhlý kostelník, „sundejte klobouk v domě Božím.“

Páter Smith seděl v tu dobu ve své faře a četl *Katolického hlasatele*, který byl jako obyčejně plný farních klepů a diecézních odpadků. „*Ne lisez jamais les petits journaux religieux,*“ radil prý jednou baronu von Hügelovi jeho zpovědník. Otec Smith při čtení těch zbožných pomýjí byl skoro toho mínění, že rádce baronův měl pravdu. Nemohl však o tom přemýšlet dlouho, protože najednou zařinčel zvonek u dveří a do pokoje vrazila lady Ippecacuanhová, jako by se hnala s golfovou holí za míčkem.

„Otče Smithe, musím vás požádat, abyste ihned propustil toho sprostého pedela,“ řekla rozpálena do červena jako její vlasy.

Otec Smith potkal předtím lady Ippecacuanhovou dvakrát v životě: jednou, když jí šel poděkovat na zámek za štědrý příspěvek na stavbu nového kostela, a podruhé na jednom charitativním koncertě, kde zpívala „*Viděli jste kdy, aby ústřice lezla do schodů?*“ a přitom srazila do orchestru květináč.

„Kdybyste mi laskavě mohla říci, co se vlastně stalo,“ nadhodil.

Lady Ippecacuanhová mu vylíčila věc stručně, drsně a s nadsázkami. Tvrdila, že nikdy v životě ji nikdo tak neurazil. Když zahlédla humorný záblesk v knězových očích, dodala náruživě:

„Vidím, otče Smithe, že vám to dělá zábavu; pro mne to však není zábava a myslím, že se tím nebude bavit ani můj muž, až mu řeknu, co se přihodilo. Musím však říci, že mě vaše chování velmi překvapuje, protože jste na mne vždycky dělal dojem gentlemana, ačkoli jste římskokatolický kněz, a myslela jsem, že jste jiný než vaši kolegové, jako například ten strašný člověk monsignore O'Duffy.“

„Drahá lady,“ začal otec Smith a v duchu se rychle modlil, aby mu Bůh pomohl z nesnází, protože ho ta historie skutečně bavila a protože lady Ippecacuanhová a sir Dugald dali každý sto liber na stavbu jeho nového kostela. „Drahá lady, je mi opravdu velmi líto, že nade mnou zvítězil můj cit pro směšnost. Vždyť to, že vás někdo mohl omylem pokládat za mormona, je právě tak směšné, jako kdyby mě pokládal za boxera, a myslím, že já bych vám odpustil úsměv, lady Ippecacuanhová, kdyby mě opravdu někdo omylem pokládal za boxera. Svého kostelníka však pro takové nedorozumění propustit nemohu, protože on koneckonců konal svou povinnost, když vymáhal úctu k Našemu Pánu v Nejsvětější Svátosti na oltáři i od těch, o kterých se domníval, že nevědí o Jeho přítomnosti. Nemohu ho propustit, lady Ippecacuanhová, i když jste vy a váš manžel byli tak štedří k mému kostelu, a nemohu vám ani vrátit vaše peníze, protože jsme je dávno utratili. A římskokatoličtí kněží jsou všichni gentlemany Pána Boha, lady Ippecacuanhová, a to v tom smyslu, že plní definici kardinála Newmana, podle něhož je gentleman ten, kdo nikdy nechce nikomu úmyslně ublížit. Možná, že monsignore O'Duffy nemá stejné ponětí jako vy nebo já o jistých stránkách společenské etikety; ale nikdy nekouří dýmku v salóne Božím, což jest mnohem důležitější. Má veliké svobodné srdce a miluje Boha s prostotou malého dítěte. Kdyby ho někdo omylem pokládal za mormona nebo dokonce za provazolezce, myslím, že by se tím nejenom sám náramně bavil, ale že by shledával přirozeným, že se tím baví i jiní lidé, protože jeho povolání jako kněze Božího bije všem do očí.“ Nepodíval se na lady Ippecacuanhovou, dokud neskončil tu svou řeč, a když se na ni podíval, byl překvapen, když viděl, že má oči plné slz a že její veliké vyčnělé žluté zuby jí trčí z úst jako klávesy od piana. „Je mi líto, lady Ippecacuanhová,“ řekl. „Ujišťuji vás, že jsem neměl tušení...“

„Nemá vám být čeho líto, otče Smithe,“ řekla a usmála se skrze slzy, které si utírala velkým kapesníkem. „Jsem zlá, pyšná, marnivá, drzá ženská, a děkuji vám za účinné ponaučení o pokoře.“ Nastavila mu svou velikou tlapu, a otec Smith, všecek na rozpacích, jí potřásl, poněvadž nechápal, co jiného by s ní mohl udělat.

Když ji doprovázel ke dveřím, začala lady Ippecacuanhová o otci Bernardu Vaughanovi, kterého prý slyšela dvakrát kázat, a že ho pokládá za znamenitého kazatele. Otec Smith odpověděl, že ona neděle, o které pronesl ten jezuita první ze svých slavných kázání o hříších společnosti, dostala po něm jméno jako první neděle po dostizích v Ascotu a lady Ippecacuanhová, která nebyla zrovna důvtipná, řekla, že by se ten kněz měl pustit také do hráčů golfu, protože jsou mezi nimi ohromní darebáci, kteří zahrnují jamky pískem, když si myslí, že se jejich protivník nedívá.

Jak stáli nad schůdky před farou, vyhrnul se z farní školy chumel otrhaných vlasatých dětí, které se rozběhly s rámusem po ulici. Některé byly bosé, některé umouněné a některé měly ústa od marmelády, ale chlapci, kteří měli čepice, uctivě smekali, když šli okolo kostela, protože věděli, že tam je ve svatostánku Ježíš, a také před páterem Smithem smekali; a děvčata kývala na pozdrav.

z knihy B. Marshala „Plná slávy“ pro Poutník vybral -zj-

ČTVRT STOLETÍ OD ÚMRTÍ PANA FARÁŘE ČEŇKA PTÁČKA

7. července 2020 uplyne 25 let, co nás na věčnost předešel a nám farníkům prošlapával cestu náš *pan farář*, jak jsme mu byli zvyklí říkávat. Nevyžadoval, jak dnes mají kněží ve zvyku, aby byl oslovován „otče“, ač právě on by si to oslovení vpravdě zasloužil. Říkal podle Písma: „*Jen jednoho máme Otce, a ten je v nebesích*“.

P. Ptáček se narodil ve svátek sv. Antonína Velikého, v roce, kdy šel ke dnu monstrózní Titanik, v Lanškrouně rodičům Marii a Janu Ptáčkovým jakožto osmý syn; dospělosti se dožilo pouze pět bratrů. Jak říkával: „*U nás doma byl samej kluk a u strýčka ve Výprachticích samé děvče.*“ Nejstarší z bratří Václav byl také knězem. Obecnou školu a měšťanku vychodil v Lanškrouně, gymnasiální studia, na která velice rád vzpomínal, pak v Zábřehu. Z těchto studentských let si do své smrti zachoval zvyk vstávat již o 5. hodině.

Ve 25 letech (1937) byl v Hradci Králové vysvěcen na kněze společně s dalšími devětadvaceti, mezi nimiž byl i čermenský rodák P. Antonín Kubiček. Primici slavil v kostele sv. Václava v Lanškrouně na svátek sv. Prokopa, kterého obzvláště ctil. Svě první místo strávil jako kaplan v Poličce, kam byl na vyžádání pana děkana Kováře nucen se dvakrát vrátit. Od roku 1940 pak až do své smrti (1995) působil zde v Čermné. Ve válečných letech také spravoval excurrento farnost Ostrov. Příchod do Čermné neměl lehký. Čermenské „tvrdé palice“ dávaly jasně najevo nelibost a stále „brečely“ po některých bývalých kněžích.

13. února 1945 v ostatkových dnech zasvětil naši farnost Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Příběh o zázračném uzdravení bratří Vacků, kteří v té době byli na nucených pracích v Německu, je jistě znám. P. Ptáček si ve svém mládí vypěstoval alergii na vůně, a to, když vozil plné náruče květin do kostelů v Lanškrouně; pak to v kostele nesnášel a mnozí mu to měli za zlé. Jeho vděčný ministrant pan Antonín Faltus rád vzpomíná, jak s panem farářem jezdíval do Ostrova na mši svatou staříčkou tatrovkou, jak díky jemu poznával okolí při výletech autem. Po válce stál u zrodu katolického Junáka v Čermné, jehož první členové byli formováni ze sdružení Legio Angelica. Pro ně byly v roce 1946 uspořádány junácké exercicie na Mariánské Hoře ve dnech 5. – 7. července. Rád přispíval radou, když byl v roce 1989 v Čermné Junák obnoven. Nezapomenu, jak byl potěšen, když jsem před 25 lety společně s Františkem Severinem připravoval tábor v místech jeho prvního působení, jak nám doporučoval, kam se podívat, co je tam zajímavého a podobně. Poličku tituloval jako královské věnné město. A když jsem mu tehdy říkal, že středisko v Poličce vede nějaký Nožka, ihned se mu vybavil grázlík, který mu dělal neplechu v hodinách náboženství. Když jsem se pak bratra Nožky ptal, zda to není nějaký jeho příbuzný, přikývl, že to byl jeho strýc.

Pan farář se našeho táboření již nedožil, ale já mu jsem nesmírně vděčný za všechno, co mi vyprávěl, k čemu jsem byl pozván, abych mu mohl pomoci, čemu jsem se od něho naučil, co mi předal jako testament pro budoucí časy. Pane faráři,

snažně prosím, přimlouvejte se za nás, vyproste nám požehnání, a hlavně odvahu přiznat si své vlastní chyby, dokud je čas.

Vzpomínku zakončím jeho slovy, která říkával při pohřbech nad zemřelým: „A jestliže snad komu z křehkosti lidské ublížil, prosím, abyste mu z lásky křesťanské odpustili.“

-ln-

BAREVNOST FARNOSTI ANEB JEDNOTA V MNOHOSTI!

Je mnoho způsobů, jak naplňovat svoji víru. Postupně se na této stránce seznámíme s některými z nich...

Modlitby matek

Tento název jsem poprvé slyšela ve vysílání radia Proglas někdy před 20 lety. Byla jsem doma, starala jsem se o naše tehdy ještě malé děti a toto rádio mi bývalo věrným společníkem v dopoledních hodinách. Po té, co mluvili o těchto Modlitbách častěji, cítila jsem, že bych se o ně měla zajímat, ale ze začátku jsem to vnímala jako další zátěž, vždyť už tak jsem „nestíhala“.

Po určité době se v sousední farnosti začalo pár žen scházet a modlit se tímto způsobem, patřila k nim i moje maminka a sestra.

Přijala jsem jejich pozvání a účastnila se jejich setkávání. Dojíždění ale nebylo moc praktické. Toužila jsem, abychom mohly založit skupinku i u nás. Dle rady jsem se za to začala modlit, a jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistila, že Beata se modlí za totéž. Oslovily jsme ještě další maminky a naše skupinka byla na světě.

Modlitby matek byly založeny v roce 1995 v Anglii. V té době dvě babičky, Veronika a její švagrová Sandra, pocítily touhu modlit se za své děti s větší odevzdaností. Během modlitby poznaly, že Pán Ježíš chce, aby matky odevzdávaly své děti do Jeho rukou, aby On mohl působit v jejich životech a zmírnit tak jejich bolesti. Modlitby matek se mezitím rozšířily do více než 122 zemí celého světa a zaznamenaly mnohé krásné ohlasy a vyslyšení.

Na vytvoření skupinky stačí dvě matky, nejvyšší počet je osm. Zapojit se mohou i ženy, které jsou duchovními matkami.

Naše skupinka během 11 let našeho setkávání prošla různými proměnami. V současné době nás je 6 a setkáváme se každou středu v 19 hodin u nás doma (díky patří mým nejbližším; tolerují obsazený obývací pokoj a ještě po nich chci, aby nebyli moc hluční 😊). Pro mě to je velmi jednoduché, nikam nemusím a vždy jen čekám, kolik maminek bude moci přijít. Za modlitby jsem opravdu vděčná, je to velmi osvobozující, každý týden odevzdat sebe, své děti a vše čím žijeme do Ježíšových rukou a stále znovu se učit důvěřovat, že nás zná a může věci změnit. V naší farnosti se schází ještě jedna skupinka maminek, které mají malé děti. Pokud byste se chtěli dozvědět více, mrkněte na www.modlitbymatek.cz nebo mi napište na e-mail: mjmoravec@seznam.cz.

S přáním všeho dobrého Marie Moravcová -AM-

AHOJ DĚTI,

začínají prázdniny a s nimi i mnoho cest. Cesta na rodinnou dovolenou, skautské táboření a výlety, cesty ke kamarádům, k prarodičům, a všude vás čeká nějaké to dobrodružství, jako například Mojžíše, který ve jménu Božím vyvedl Izraelity z Egypta. A víte, jak to tenkrát vůbec bylo?

Bůh vyvedl Izraelity z Egypta. Ve dne šel Bůh před nimi jako oblačný sloup a v noci jako sloup ohně.

Faraon, který na Boží výzvu Izraelity propustil z otroctví, si však najednou své rozhodnutí rozmyslel. Poslal za nimi vojsko – jezdce na koních a vojáky ve válečných vozech, aby je dohonili. Mojžíš lidem řekl, aby neměli strach, i přesto, že faraonovo vojsko se k nim rychle blížilo! Mojžíš zvedl hůl a podržel ji nad Rudým mořem. Voda se rozdělila. Izraelité prošli mořem po suché zemi na druhou stranu. Egyptské vojsko se je snažilo dostihnout, ale Mojžíš znovu zvedl hůl nad moře a voda se s hukotem vrátila na své místo. Všichni Egyptáne se utopili! Když Izraelité viděli, jak mocný je Bůh, začali mu důvěřovat a uvěřili Mojžíšovým slovům.

Úkol:

Dokážeš najít v davu tyto tváře? Napiš do rámečků u tváří odpovídající čísla. U tváře, která na obrázku není, rámeček proškrtni (převzato z knížky Bible hrou).

-em-

NĚCO PRO STARŠÍ

„Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin.“ *Přísloví 16,9*

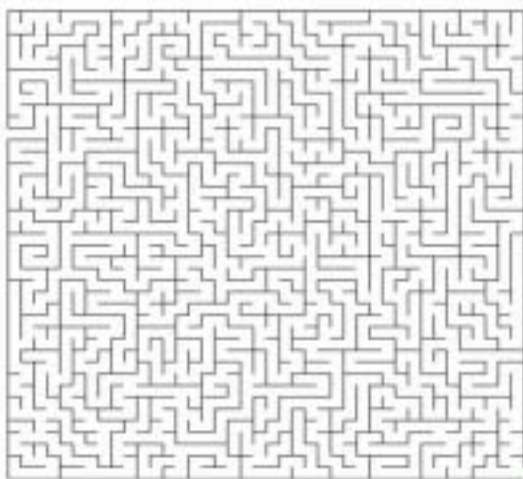
A už je to opět tady, začínají prázdniny, někteří z vás budou celé prázdniny trávit výletováním po naší vlasti, někteří se podívají, jak vypadá svět za našimi hranicemi, jiní zas budou trávit prázdniny na brigádách. Najdou se i tací, kteří se i o prázdninách budou chtít učit a připravovat na další školní rok, či budou celé prázdniny sledovat televizi a společně s hlavními hrdiny prožívat všechna jejich úskalí a vítězství, najdou se i tací, kteří budou sedět celé dny u počítače a hrát hry.

Jaká bude ta tvá cesta? Udělal sis ve svých plánech čas na Boha?

Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin.

Necháváš své kroky řídit Hospodinem?

Nalezneš správnou cestu k Bohu?

↑ Obrázky:

Nakreslila: Alice Adamcová ↑

<https://pixers.cz/fototapety/roztomile-kreslene-deti-58602592>

<https://hadanky-a-hlvolamy.webnode.cz/products/bludiste-c-3/>

-em-

Řešení z minulého čísla:

LEKTORSKÁ SLUŽBA

5. 7. neděle	Slavnost svatých Cyrila a Metoděje	7:30	sl. Macháčková 242
		MH 16:00	Klekarovi 292
12. 7. neděle	15. neděle v mezidobí	7:30	Faltusovi 356
		MH 16:00	Vágnerovi 102
19. 7. neděle	16. neděle v mezidobí	7:30	Macháčkovi st. 60
		MH 16:00	Motlovi 11
26. 7. neděle	17. neděle v mezidobí	7:30	Macháčkovi ml. HČ 180
		MH 16:00	Málkovi 180
2. 8. neděle	18. neděle v mezidobí	7:30	Zpěvákovi 195
		MH 16:00	Adamcovi 18

EKONOMICKÁ ZPRÁVA

Časopis Poutník je určen pouze pro vnitřní potřebu farnosti, je tedy neprodejný. Jeho cena se odvíjí od počtu výtisků. Ekonomická rada se s panem děkanem dohodla na 300 kusech, vydávaných jednou měsíčně. Tiskárna HEAT-TECH (dříve Dobel) v Dolní Čermné v současné době účtuje za tento náklad 2064,- Kč bez DPH. Celková cena po přičtení daně z přidané hodnoty (309,60 Kč) je tedy 2373,60, po zaokrouhlení **2374,-**. Jeden výtisk má tedy hodnotu 7,913 Kč, po zaokrouhlení **8 Kč**.

Jak jsem již uvedl, časopis je neprodejný. Oproti minulosti, kdy byli farníci jednou měsíčně při mši svaté žádáni o příspěvek, je dnes zvolena diskretnější forma a každý může přispět do pokladničky podle svých možností a vlastního uvážení bez dalších výzev.

-zj-

DÍK ZA KAŽDÉ NOVÉ RÁNO

Za oknem už rozbřesk zvoní,
měsíc hvězdy odvádí,
šedivá se v purpur mění.
Tak se rodí svítání.

Východ rudě zahoří,
slunce zvolna vstává,
mlžný závoj odloží.
Tak se rodí rána.

Ptačí zpěv a modré nebe,
rosa září na větvích,
vítr tichou píseň zpívá.
Z ulice zní dětský smích.

Dík za každé nové ráno,
které vidím přicházet.
Velký dík už jenom za to,
že se mohu probouzet.

Pavína Rösslerová

ATANÁŠSKÉ VYZNÁNÍ VÍRY

V minulém Poutníku jsme otiskli Atanášský symbol a slíbili, že příště zveřejníme více o Atanášovi a jeho pojetí víry v Trojjediného Boha. Lukáš Drexler uvádí ve Wikipedii:

Jedním ze čtyř autoritativních vyznání víry katolické církve je tzv. „Atanášské vyznání víry“ neboli „Quicumque“ (latinsky „kdokoliv“ podle prvního slova tohoto vyznání), jež jasným a výstižným způsobem vyznává víru v jednoho Boha ve třech osobách a ve spásné vtělení a pozemské působení druhé Boží osoby – Syna. Autorství tohoto vyznání bylo dříve připisováno biskupovi **sv. Athanasiovi (Atanášovi) Alexandrijskému (295/296-373)**, bojovníkovi proti ariánství (popírání božství Ježíše Krista); podle současné teorie bylo vyznání složeno v 5. století. Vlastí text vyznání:

KDOKOLIV CHCE BÝT SPASEN,

tomu je především třeba, aby se držel katolické víry. Kdo by ji celistvou a neporušenou nezachovával, beze vši pochybnosti na věky zahyne.

Katolická víra pak je, že uctíváme jednoho Boha v Trojici a Trojici v Jednotě, nesměšující božských Osob, ani nedělicí jejich podstatu. Jiná je totiž Osoba Otce, jiná Syna, jiná Ducha svatého. Avšak božství Otce i Syna i Ducha svatého je jedno, jako i stejná sláva a společná věčná velebnost.

Jaký je Otec, takový je Syn, takový je i Duch svatý. Nestvořený Otec, nestvořený Syn, nestvořený Duch svatý. Nekonečný Otec, nekonečný Syn, nekonečný Duch svatý. Věčný Otec, věčný Syn, věčný Duch svatý.

A přece ne tři věční, nýbrž jeden Věčný. Rovněž tak nejsou tři nestvoření, ani tři nekoneční, nýbrž jeden Nestvořený a jeden Nekonečný. Podobně je všemohoucí Otec, všemohoucí Syn, všemohoucí Duch svatý. A přece nejsou tři všemohoucí, nýbrž jeden Všemohoucí.

Tak je Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. A přece ne tři bohové, nýbrž jeden je Bůh. Též je Pánem Otec, Pánem Syn a Pánem Duch svatý. A přece nejsou tři Páni, nýbrž jeden je Pán. Neboť tak, jak vyznáváme jednotlivě o každé z Osob, že je Pán a Bůh, jak nám přikazuje křesťanská víra, tak nám zakazuje katolické náboženství mluvit o třech bozích a Pánech.

Otce nikdo neučinil, nestvořil ani nezplodil. Syn pochází jen od Otce: nebyl učiněn, ani stvořen, nýbrž zplozen. Duch svatý nebyl od Otce i Syna učiněn, ani stvořen, ani zplozen, nýbrž vychází. Jeden je tedy Otec, nikoliv tři otcové, jeden je Syn, ne tři synové, jeden Duch svatý, ne tři duchové svatí.

V této Trojici žádná z osob není dřívější nebo pozdější, žádná větší ani menší, nýbrž všechny tři Osoby jsou souvěčné a navzájem rovny. Takže ve všem, jak již bylo řečeno, je dlužno klanět se Jednotě v Trojici i Trojici v Jednotě.

Kdo tedy chce být spasen, ať takto smýšlí o nejsvětější Trojici. Ale k věčné spáse je potřebné, abychom také věrně věřili ve Vtělení našeho Pána Ježíše Krista. Správnou vírou tedy je, abychom věřili a vyznávali, že náš Pán Ježíš Kristus, Syn

Boží, je Bůh a člověk. Bohem je z podstaty Otcovy, zrozený před věky, člověkem je z podstaty Matky, narozený v čase.

Dokonalý Bůh, dokonalý člověk, s rozumovou duší a lidským tělem. Rovný Otci podle božství, menší Otce podle lidství. Ačkoliv je Bůh a člověk, není dvojí – Kristus je jeden. Je jediný nikoliv tak, že by se božství proměnilo v tělo, nýbrž tím, že on, Bůh, přijal lidství. Jediný ne smíšením podstaty, nýbrž jednotou osoby. Neboť jako rozumová duše a tělo je jeden člověk, tak Bůh a člověk je jeden – Kristus, který trpěl pro naši spásu, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých. Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího. Odtud přijde soudit živé i mrtvé.

Při jeho příchodu mají všichni lidé vstát z mrtvých se svými těly, aby vydali počet ze svých skutků. A ti, kteří činili dobře, půjdou do věčného života, ti však, kteří konali zlé, do věčného ohně.

Toto je katolická víra. Kdo by ji věrně a pevně nezachovával, nemůže být spasen. Amen.

Text vyznání v překladu J. B. Barty je převzat z Žaltáře Římského breviáře, Praha 1947. Celé vyznání je veršované, obdobně jako žalmy. Z praktických důvodů jsme text rozdělili do odstavců. Obrázek je převzat rovněž z Wikipedie.

redakce

POUTNÍK – ČERVENEC 2020

Vydává: Farnost sv. Jiří, 561 53 Dolní Čermná 1

tel. 731 402 265, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet <http://dolnocermenska.farnost.eu> – e-mail: kom.gratia@centrum.cz

Redakční rada: Z. Ježek -zj-, A. Motlová -AM-, E. Motlová -em-,

L. Nastoupil -ln-, sr. Pavla -sp-.

Grafické zpracování: J. Adamec.

Tisk: HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231.

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti s. Jiří v Dolní Čermné.